ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **W. C.,** zastoupené Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 3 A 224/2011 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 27. 10. 2011 se žalobkyně domáhala ochrany před nečinností žalovaného, kterou spatřovala v tom, že nebyla vyřízena její žádost podaná dne 14. 12. 2010 o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny dle ustanovení § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně poukazovala na to, že podle jejího názoru marně uplynula lhůta dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 17. 1. 2012, v němž tvrdil, že v případě žalobkyně nebyl nečinný. Lhůta pro vydání rozhodnutí v daném případě počala dle žalovaného běžet až dne 15. 6. 2011, protože tehdy bylo zahájeno správní řízení zaplacením správního poplatku. Žalovaný poukázal na usnesení Komise pro rozhodování

ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 11. 2011, č. j. MV-103456-4/SO-2011, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na přijetí opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně.

[3] Žalobkyně podáním ze dne 26. 1. 2012 polemizovala s názorem žalovaného obsaženým v jeho podání ze dne 17. 1. 2012 a upozorňovala na to, že správní orgán má rozhodovat bezodkladně. Žalovaný ve svém vyjádření nadto dle žalobkyně nevysvětlil, co mu bránilo do dnešního dne vyhovět její žádosti.

[4] Během soudního jednání nařízeného na 4. 4. 2012 žalovaný předložil městskému soudu usnesení ze dne 19. 3. 2012, kterým bylo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu přerušeno z důvodu vyřešení předběžné otázky, kterou žalovaný spatřoval v tom, že probíhá řízení o vyhoštění žalobkyně.

[5] Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem č. j. 3 A 224/2011 - 33 ze dne 4. 4. 2012, kterým žalobu zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku se ztotožnil s názorem žalobkyně, že řízení bylo zahájeno již podáním žádosti dne 21. 12. 2011 (správně 2010 – poznámka Nejvyššího správního soudu), zaplacení správního poplatku z hlediska počátku správního řízení považoval městský soud za irelevantní. Do doby uhrazení správního poplatku však žalovaný nemohl o žádosti žalobkyně rozhodnout. Za rozhodnou skutečnost městský soud shledal to, že dne 16. 8. 2011 bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění cizinky z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Vedení řízení o vyhoštění považoval městský soud za objektivní překážku, kvůli níž musel žalovaný rozhodnout o přerušení předmětného řízení v souladu s ustanovením § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). To, že předmětné řízení bylo přerušeno až usnesením ze dne 19. 3. 2012, není pro posouzení důvodnosti žaloby dle městského soudu rozhodující.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 A 224/2011 - 33 ze dne 4. 4. 2012 podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 10. 5. 2012. V doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 5. 2012 stěžovatelka tvrdila, že kasační stížností se dovolává důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukazovala na to, že lhůta pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je lhůtou nejzazší a že správní orgán má rozhodovat bezodkladně. Pokud její žádost vykazovala vady, měl ji žalovaný vyzvat k jejímu odstranění v co nejkratším termínu, nikoli až 6 měsíců po zahájení řízení. Stěžovatelka rovněž nechápala, proč ji žalovaný nevyzval k odstranění všech vad již v první výzvě učiněné dne 30. 12. 2010, v níž požadoval po stěžovatelce doložení originálu cestovního dokladu. I kdyby stěžovatelka uznala argumentaci městského soudu o tom, že žalovaný měl lhůtu k provedení řízení v délce 270 dnů, byl žalovaný nečinný v době rozhodování Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 7. 11. 2011. Stěžovatelka důrazně nesouhlasila se závěrem městského soudu, který za stěžejní považoval to, že předmětné správní řízení bylo důvodně přerušeno, neboť postup žalovaného považovala za účelový, přičemž podrobně popsala průběh správního řízení a zejm. emailovou komunikaci mezi jejím zástupcem a

žalovaným. Postup žalovaného dle stěžovatelky dokládá, že nebyl schopen od prosince 2010 do března 2012 předmětné řízení meritorně ukončit. Žalovaná poukazovala na to, že správní orgány by obdobným postupem mohly zabránit vyhovění jakékoli žalobě na ochranu proti nečinnosti, neboť by mohly vždy před jednáním soudu rozhodnout o přerušení řízení. Stěžovatelka v neposlední řadě zastávala stanovisko, že řízení o správním vyhoštění nebrání rozhodnutí o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění je zákonným důvodem pro pozbytí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka shledávala napadený rozsudek nepřezkoumatelným v té části, v níž městský soud konstatuje, že zaplacení správního poplatku až v červnu 2011 způsobilo, že nemohlo být vydáno stěžovatelkou požadované rozhodnutí, protože právě těmito skutečnostmi stěžovatelka dovozovala porušení zásady hospodárnosti a efektivity řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 20. 6. 2012, přičemž poukázal na své vyjádření v řízení před krajským soudem. Žalovaný opakovaně namítal, že nemohla uběhnout lhůta pro vydání rozhodnutí, neboť správní poplatek byl žalobkyní zaplacen až v červnu 2011, přičemž se dovolával ustanovení § 169 odst. 11 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010. Lhůty pro vydání rozhodnutí dle žalovaného rovněž neběží po rozhodnutí o přerušení řízení. Přijetí argumentace stěžovatelky Nejvyšším správním soudem by podle žalovaného znamenalo, že účastníci řízení by mohli platit správní poplatek s velkým časovým odstupem, ačkoli podle zákona by se tak mělo stát již při podání žádosti, což by bylo k tíži správního orgánu. Smysl řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu žalovaný spatřuje v tom, aby správní soud určil, zda správní orgán konal, nekonal, nebo zda existovaly okolnosti stavící běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Argumentace stěžovatelky ohledně usnesení o přerušení řízení jde podle žalovaného nad rámec předmětného řízení, neboť stěžovatelka toto usnesení nezpochybnila řádným opravným prostředkem.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci.

[11] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[14] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze není nepřezkoumatelný z toho důvodu, že by byl nesrozumitelný. V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

[15] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Městský soud v Praze uvedl, proč nemohl konstatovat nečinnost žalovaného a své úvahy rozvedl po skutkové i právní stránce. Nejvyšší správní soud rovněž neshledává odůvodnění rozsudku v části ohledně vlivu zaplacení správního poplatku na nemožnost vydat rozhodnutí správním orgánem za nesrozumitelné, neboť stěžovatelka svou argumentací ve skutečnosti dovozuje nezákonnost rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud zde pouze podle názoru Nejvyššího správního

soudu konstatoval, že zaplacení správního poplatku je jednou z podmínek řízení, bez jejíhož splnění nemůže být vydáno rozhodnutí ve věci – zde o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Městský soud pro posouzení věci považoval naopak za stěžejní, že předmětné řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 19. 3. 2012; otázku hospodárnosti kroků žalovaného neposuzoval, neboť shledal, že žaloba stěžovatelky nemůže být v době jeho rozhodování úspěšná, protože žalovaný nemůže za dané procesní situace rozhodovat ve věci z důvodu přerušení řízení, poněvadž probíhá samostatné řízení o vyhoštění stěžovatelky. Závěry městského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za srozumitelné a přezkoumatelné – k jejich správnosti srov. níže.

[16] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] Ve vztahu k důvodnosti žaloby stěžovatelky a s tím související argumentaci stěžovatelky dovolávající se stížnostního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledává za podstatné následující skutečnosti obsažené ve správním spise:

[18] Výzvou ze dne 30. 12. 2010, č. j. 3004/2010-BEIJIN, byla stěžovatelka vyzvána Velvyslanectvím České republiky, aby doložila originál cestovního dokladu. Velvyslanectví České republiky dále stěžovatelku vyzvalo k zaplacení správního poplatku výzvou ze dne 14. 4. 2011, č. j. 819/2011-BEIJIN, ve lhůtě 15 dnů. Správní poplatek byl uhrazen dne 15. 6. 2011.

[19] Dne 16. 8. 2011 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, zahájilo po č. j. KRPA - 51641/ČJ - 2011 - 000022, se stěžovatelkou řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Usnesením ze dne 19. 3. 2012, č. j. OAM - 55605 - 7/DP - 2011, žalovaný přerušil řízení o žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny z důvodu probíhajícího řízení o správním vyhoštění stěžovatelky z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[20] Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že účel řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. shledává v tom, že se žalobce může domoci toho, aby žalovaný správní orgán vydal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení; pokud v mezidobí od podání žaloby žalovaný správní orgán konal, nelze správnímu orgánu uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a žalobu je proto nutné jako nedůvodnou zamítnout, protože správní soud zkoumá skutkový stav věci (ohledně činnosti či nečinnosti správního orgánu) ke dni svého rozhodování podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 - 72, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans

4/2008 – 62, nebo odborná literatura - Vopálka, V. a kolektiv: Soudní řád správní – Komentář, C. H. Beck, Praha 2004, str. 191). Řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu proto nepředstavuje procesní nástroj, jehož prostřednictvím se může žalobce domáhat přezkumu jednotlivých úkonů správního orgánu nebo jehož prostřednictvím by mělo být určeno, že žalovaný správní orgán mohl postupovat jiným způsobem, pro žalobce výhodnějším.

[22] Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky vztahující se k nehospodárnosti řízení, k určení počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, k placení správního poplatku a k účelnosti či hospodárnosti jednotlivých úkonů správního orgánu provedených před přerušením řízení za irelevantní, neboť nemůže jakkoli zpochybnit závěr městského soudu o tom, že bylo na místě žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zamítnout, pokud správní orgán po podání žaloby předmětné řízení důvodně přerušil.

[23] Nejvyšší správní soud v souladu s názorem Městského soudu v Praze považuje za určující, že řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny bylo přerušeno usnesením ze dne 19. 3. 2012, č. j. OAM - 55605 - 7/DP - 2011. Nejvyšší správní soud totiž již v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Ans 2/2005 - 68, dospěl k právnímu závěru, že *„žaloba na nečinnost podle § 79 a násl. s. ř. s. je nedůvodná, pokud žalovaný správní orgán přerušil správní řízení, přičemž okolnosti, za nichž tak učinil, odpovídají požadavkům, které pro tento procesní postup předpisy o řízení před takovým orgánem stanoví (§ 29 odst. 1, § 40 odst. 1 správního řádu).“* S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a nemá důvodu se od nich jakkoli odchýlit.

[24] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stanovisku městského soudu, podle něhož řízení o vyhoštění představuje řízení o předběžné otázce ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. Cílem správního řízení, jehož předmětem je žádost cizince o získání povolení k dlouhodobému pobytu, je podle názoru Nejvyššího správního získat právní titul, na základě něhož bude cizinci umožněno legálně pobývat na území České republiky, přičemž správní orgán z tohoto důvodu zkoumá naplnění všech zákonných podmínek podle právního řádu České republiky. Cílem řízení o správním vyhoštění je rovněž rozhodnout o oprávnění cizince pobývat na území České republiky s tím, že výsledkem tohoto řízení je oprávnění, na základě něhož orgány veřejné moci mohou donutit cizince opustit území České republiky. Jestliže probíhá paralelně správní řízení o vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jehož výsledkem může být rozhodnutí o správním vyhoštění, je na místě, aby žalovaný rozhodující o udělení povolení k dlouhodobému pobytu vyčkal na výsledek řízení o správním vyhoštění. Obě správní řízení se totiž vyjadřují fakticky k téže právní otázce, a to, zda může cizinec na území České republiky legálně pobývat či nikoli. Správní orgán v řízení o správním vyhoštění bude muset zkoumat splnění zákonných podmínek pro vyhoštění (ustanovení § 118 a násl. zákona o pobytu cizinců), přičemž pokud by byly tyto předpoklady vyjadřující vůli státu coby suveréna ohledně ukončení pobytu osob nemajících české státní občanství po provedení příslušného řízení shledány splněnými, vedlo by to po naplnění všech podmínek k nucenému ukončení pobytu cizince na území České republiky; nelze proto zastávat stanovisko, že může paralelně probíhat správní řízení o udělení povolení

k dlouhodobému pobytu, v rámci něhož jsou zkoumány zákonné podmínky, kterými Česká republika naopak vyjadřuje opačnou vůli, a to umožnit cizincům pobyt na svém území. Nejvyšší správní soud považuje za nesmyslné, nehospodárné a neefektivní, aby žalovaný ve správním řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu zkoumal splnění podmínek vyjadřujících vůli státu k umožnění pobytu cizince na jeho území, když v tutéž dobu probíhá řízení o tom, zda nejsou splněny podmínky pro vynutitelné ukončení pobytu cizince na území České republiky.

[25] Pokud by bylo následně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, stalo by se vedení řízení o povolení k dlouhodobému pobytu bezpředmětné, neboť by bylo nutné respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak poukazuje ostatně sama stěžovatelka ve své kasační stížnosti, jestliže by řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu bylo ve prospěch stěžovatelky vyřízeno v minulosti pozitivně, a následně by bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, musela by přesto stěžovatelka území České republiky po splnění všech zákonných požadavků opustit v souladu s ustanovením § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[26] Jestliže tedy bylo předmětné řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny přerušeno, nemohl městský soud dospět k jinému závěru, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout, pokud stěžovatelka na jejím projednání nadále trvala – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62.

[27] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu